

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Československé církve evangelické
v Praze 5 - Smíchově

Úvodník

Cvičení těla je užitečné pro málo věcí, avšak zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nyní i budoucí.

1. Tm 4, 8

Zkušený Pavel udílí své rady mladému Timoteovi a mezi nimi nalezneme jednu překvapivou a provokativně formulovanou. Provokace je v tom, že běžně považujeme cvičení těla za důležitou součást našeho života a zdraví. S přibývajícím věkem pak o to důležitější.

A Pavel tuhle nutnost cvičení těla pro fungování člověka překvapivě označí sice za důležitou, avšak důležitou pro „málo věcí“. Je tedy něco ještě důležitějšího, výrazně důležitějšího, na pozadí čehož se cvičení těla zdá ne zrovna zásadní. Tou věcí je zbožnost. Zbožnost, ve které se má Timoteus cvičit.

Mne samotného Pavlova rada provokuje o to více, že jsem tento rok nastoupil na program pohybové a taneční terapie. Základní premisa tu zní: tělo je vyjádřením a symbolem vnitřního světa člověka, a když pracujeme s tělem, zasahujeme do nejhlubších vrstev člověka, tedy i do jeho zbožnosti. Není náhoda, že mnohé náboženské tradice posilují zbožnost prací s tělem, například při modlitbě. A tady Pavel obrací ten směr a říká, že práce na zbožnosti je důležitější, protože zbožnost je důležitá nejen pro to, co je tady a teď, ale také pro to, co přijde. Zbožnost je důležitá, protože nás učí pěstovat ctnosti, které hledí za horizont našeho pozemského života. Ctnosti, které nakonec ovlivňují i to cvičení těla.

Tak co s Pavlovou provokativní větou? Má ji člověk promyslet, prodýchat, promodlit nebo procvičit? Na všechno tohle bude pokdy během nadcházejícího léta. Těším se na Vaše pozorování.

Maroš Klačko

Vážení čtenáři,

v tomto tentokrát dost útlém čísle přináší náš sborový list vlastně jen dva skutečně důležité texty, které, ač různé rozsahem, mají poměrně dost společného. Především zdroj inspirace: oba se obracejí k apoštolu Pavlovi. Ten první, úvodník našeho bratra faráře, je alespoň na první pohled homiletický oříšek: zabývá se otázkou, proč má Pavel „cvičení těla“ za tak málo užitečné. Naproti tomu bratr Jan Jelínek ve svém „otevřeném dopisu Pavlovi“ se noří do jedné z fundamentálních otázek křesťanství: Byla Ježíšova smrt na kříži nutná? Nemohl nám Bůh odpustit i jinak?

Oba texty toho mají ovšem společného o dost více. Nejenže jsou oba jejich autoři velmi osobní, ale oba se také shodně vyjadřují v tom smyslu, jako by je Pavel provokoval. Oni vlastně oba vedou s Pavlem div ne „jákobovský“ zápas! Přitom to říkají docela vládně – bratr farář s humorem, bratr Jan se smířlivou oddaností. A oba se na nás, ať jako na čtenáře, ať jako na sourozence v Kristu, obracejí s výzvou k zamyšlení, bratr Jelínek nadto i s prosbou o nápovědu. Protože se jako jejich, ač nehodný, bratr v Kristu také cítím, pokusím se k jejich textům něco poznamenat. Ne asi k tomu, co by chtěli slyšet, protože nejsem odborníkem ani v teologii, ani ve vykládání náboženských textů. Ale k jisté kompetenci jsem se ve svém profesním životě dobral v oblasti lexikální sémantiky neboli významů slov, a z tohoto titulu si pár poznámek dovolím.

Snad mi bratr farář odpustí, prozradím-li něco, na co jsme každý jednotlivě měli na základě jeho – také trochu provokativního – textu docházet sami; ale rád bych pro zajímavost ukázal, jak této otázce rozuměli čeští věřící v Husově době. Nejdřív ukažme, co citovanému verši v dopisu Timoteovi bezprostředně předchází – sedmý verš totiž končí slovy: „Cvič se ve zbožnosti.“ (Pokračování máme v záhlaví.) Podívejme se teď, jak celé toto místo překládá do češtiny asi nejstarší dochovaný překlad těchto veršů v tzv. bibli Olomoucké, nejspíš z konce 14. století: „...snaž sám se obykatí v milostivosti, (8) neb těleštné obykanie, tověz utrpenie, k malé věci užitečno jest...“ Je zřejmé, že staročeské obykanie (podobně jako jeho základové sloveso obykatí, z něhož později vzniklo obvyklý, zvykati apod.) mělo různé významy. Ten první, obecnější znamenal „přivýkání něčemu, cvičení se v něčem“, druhý pak „snášení útrap, strádání, zvl. s cílem sebezdokonalování“, čili odříkavost, askese. Staročeský překladatel dokonce propašoval do textu vysvětlivku; a tištěná bible Pražská z r. 1488 to jednoduše překládá jako „trápenie“.

Apoštol Pavel tedy nebyl žádný odpůrce tělovýchovy; spíš jen nebyl přívržencem přehnaného tělesného odříkání. Nezapomeňme, že Pavel (jakož i Timoteus) vyrůstal v řeckém kulturním prostředí a nemohla mu být cizí kalokagathía, ideál pěstování kvalit duševních i tělesných s cílem dosáhnout dokonalosti spojením dobra a krásy. O něco později tento ideál vyslovil latinsky Iuvenalis ve svých Satirách: „Orandum

est, ut sit mens sana in corpore sano“ (tj.: Jest si přáti, ať zdravý duch ve zdravém těle sídlí.) V moderní době tyto ideály ožily v obnoveném olympijském hnutí, u nás už předtím třeba v hnutí sokolském. Ani my křesťané, pro něž je tělo chrámem jejich duše, darované od Boha, nemůžeme jinak.

K hledačskému textu milého bratra Jelínka nejsem s to vyslovit něco jiného než pochybnost, zda jsem správně pochopil, co se přesně rozumí teorií či teologií satisfakce, a hlavně jestli její alternativou je teorie Ježíšovy vraždy. A také bratru Janovi nerozumím, kde bere svou jistotu, když říká: „Ježíšova smrt nebyla oběť, ale vražda.“ Tím spíš jsem Janovi vděčný, že své – často také provokující – závěry, pochyby i naděje vyslovuje. Kež by nás to povzbudilo k mnohohlasému dialogu!

A všem přejeme požehnané léto.

Jan Horálek

Otevřený dopis Pavlovi z Tarsu

Pavle,

Proč Ti píši dopis otevřený? Je zvykem psát dopisy otevřené s žádostí nebo urgencí nějakého požadavku. A tím, že je to dopis otevřený, odesílatel podtrhuje jeho důležitost.

K psaní otevřeného dopisu mám dva jiné důvody. První je ten, že si nejsem nikterak jistý správností toho, co píši, a byl bych rád, kdyby mě ostatní čtenáři tohoto dopisu korigovali. Druhý důvod je ten, že je to poprvé, co píši někomu, kdo již není na tomto světě. A protože můj dopis je vlastně dotaz a byl bych velmi rád, kdybys mi na něj odpověděl. Domnívám se, že nejjednodušší způsob, jak mi odpovědět, bude asi přes druhé (vlastně třetí) lidi. Jsem evangelík a my evangelíci nemáme ve zvyku modlit se ke svatým. Důvod, proč Ti píši, vychází z čistě racionální úvahy. Věřím tomu, co píšeš v epištolách, a jsem přesvědčen, že to, co píšeš druhým, platí i pro Tebe. Věřím, že je Ti otevřeno Boží království. To mám spojené s věčností, a proto úvahy o čase jsou podle mě zbytečné. Soudím, že na věčnosti nejste omezeni prostorem ani časem. To, co my na zemi dělíme na minulost, přítomnost a budoucnost, máte obsaženo ve věčnosti, v níž jsi i Ty.

Myslím si, že jsme to především my evangelíci, kdo máme sklon si Tě glorifikovat. Prosím, nediv se tomu. Vždyť jsi to byl Ty, kdo založil většinu křesťanských sborů ve své době. Založil a pečoval o ně.

Předloni v létě (2017) jsem byl na evangelizačním kursu (nově kurs „Církev živě“) pořádaném Českobratrskou církví evangelickou. Byl tam také staříčkový římskokatolický kněz, jezuita Jan Rybář (* 1931). Protože mi vždy vrtala hlavou otázka, zda byla nutná Ježíšova smrt na kříži, zeptal jsem se, zda nám Bůh nemohl odpustit i jinak. Zjistil jsem, že takovéto vysvětlení Ježíšova příběhu se nazývá „satisfakční teorie“ (nebo „teologie satisfakce“). Říkal jsem Janu Rybářovi, že jsem mu vděčný, že mi pomohl rozbít ve mně představu, že teologie satisfakce je jediný možný výklad.

Jan Rybář považuje za nevětší událost zvěstování narození Páně. To, že se Hospodin rozhodl vzít na sebe podobu člověka, je myslím opravdu tím nejdůležitějším. O Tobě, Pavle, říkal to samé, co o sobě píšeš Ty. Byl jsi zákoník a farizej, tedy znalec Zákona, a nedokázal sis představit odpuštění, jemuž by nepředcházela oběť. V Novém zákoně ale čteme, že Bůh říká Ježíšovými ústy: „Milosrdenství chci, a ne oběť“ (Mt 9,13).

Ježíšova smrt tedy nebyla oběť, ale vražda. Jan Rybář Ježíšovu vraždu přirovnal k vraždě Martina Luthera Kinga. Ten vybojoval Afroameričanům konec segregace. A za to byl zavražděn.

Jan Rybář přirovnává jeho zavraždění k vraždě Ježíše. Ježíš přinesl lidem spasení a my jsme ho za to zavraždili. Někdo říká, že Židé nám (míněno křesťanům) zabili Ježíše. Mám ale dojem, že přesnější vyjádření by bylo, že Židé zabili Ježíše pro nás. Myslím, že kdyby to neudělali, asi bychom se o Ježíšovi nedozvěděli. A Pavle, tady musím vyjádřit své přesvědčení, že na tom, že se k nám – potomkům pohanů – křesťanství rozšířilo, máš největší zásluhu Ty.

A na co se Tě teda vlastně chci zeptat? Moc bych chtěl přestat vzhlížet k obětem (a přitom v Tvých epištolách se o nich píše skoro jak ve SZ). A taky křesťanské písně, co znám, leckde ukazují na Ježíšovu oběť. Teď mě náhodně napadají slova: „Tvá krev, která pro mne tekla, z každého mě vyrve pekla,“ nebo „Tebe za mne rány pálí, za to, co já zavinil,“ či „Krev po dřevě stéká, Bůh se sklonil k nám“ a stovky či tisíce dalších písní.

Pavle, vždyť přece Ježíšovo evangelium je zpráva plná radosti a z těch tří nejvyšších darů Ducha Svatého – víry, naděje a lásky, které Jednota bratrská označila jako to podstatné – radost přímo čiší.

Řekni mi, prosím, proč jsme tak smutní. Nebo mi to, prosím, vkaž po někom z mých současníků.

Děkuji!

Jan Jelínek

Rozhovor s bratrem Janem Horálkem

Bratře Horálku, členem smíchovského sboru jste po léta, Vaše rodina zde má kořeny. Jak vnímáte zdejší společenství a co pro Vás účast na sborovém životě znamená?

No, začnu těmi kořeny. Přestěhovali jsme se na Smíchov s Jiřinou, dětmi i mými rodiči v roce 1975, zároveň jsme přestoupili do tohoto sboru – dá se tedy říci, že už jsem tady nějak zakořenil. Ale co se účasti na sborovém životě týče, musím přiznat, že jsem nedokonalý křesťan i člen sboru, stejně jako jsem byl celý život i ve sborech jiných. Přítom sváteční dny a kostel pro mne byly samozřejmě od malička: maminka (rozená Pavlincová) vyrostla jako farářské dítě a trochu z toho se dostalo i mně a mé sestře – část prázdnin jsme vždy trávili nejdřív u dědečka a babičky na faře v Černilově, pak u strýčka v Bohuslavicích nad Metují, zbytek prázdnin pak (ovšem že ne na faře) v dědečkově rodišti, v Javorníku na Hodonínsku. V těch prvních dvou vesnických sborech jsem už šedesát let nebyl, ale dětské kořínky z nich v sobě nosím pořád. A zrovna tak k „mým“ sborům patří pražské Střešovice, kam jsem občas chodíval i po přestěhování do Dejvic, samozřejmě samy Dejvice, kam jsem patřil až do přestěhování na Smíchov, navíc Dejvice byly dlouho pobočkou Salvátora, kde jsem byl konfirmován, u Martina ve zdi jsem měl svatbu, ke Klimentu jsem jezdíval, když jsem zaspal (začínali tam až v deset), taky jsem tam chodíval po dobu náhradní vojny z karlínských kasáren, když mi dali v neděli propustku, což ovšem moc často nebylo... Skoro všude jsem se cítil sice svátečně, zároveň však trochu nepatřičně, tedy jako že tam tak docela nepatřím. Od mala se lidí dost ostýchám, a i když to překonám, snadno znejistím, zda nejednám či něčím nepůsobím nenáležitě.

Vzal jste na svá bedra péči o tento náš sborový časopis. Je to úkol nelehký, proto by mě zajímalo, s jakou vizí jste se ho ujal, případně jakou úlohu by podle Vás sborový časopis měl plnit, co Vám dělá radost, a naopak co Vás trápí při přípravě jednotlivých čísel.

Je vidět, že o novinařině hodně víte a náročně o ní uvažujete. Já jsem si ten úkol tak trochu vykoledoval po příchodu do staršovstva, když jsem v předchozích letech čím dál častěji kritizoval ať už skutečné, nebo domnělé jazykové nedostatky na stránkách Alfy. Jestli to trochu bylo pravda, tak nejspíš proto, že na jazykovou stránku přestala ze zdravotních důvodů dohlížet vynikající

češtinářka sestra Masarová. Proto jsme byli rádi, když se navzdory všem svým problémům této péče opět v rámci daných možností ujala. A vida, když jsme minulé číslo v časové tísní před výročním sborovým shromážděním nestačili pro sestru Masarovou připravit, hned se zahemžilo množstvím ostudných chyb. Přitom jsem si namlouval, jak pečlivě jsem právě ono číslo redigoval... A nějaké vize? Víte, já nejsem koncepční člověk; mně stačí, když je dost textů, zvláště když se povedou, a taky je dost času se s texty poplpat, aby se dobře četly. Největší radost by mi však dělalo, kdyby co nejméně lidí časopis nejen četlo, ale také na něj reagovalo. Nejlíp písemně, aby bylo co vydávat a číst. Ony příspěvky od čtenářů se beztoho čtou nejlíp. To máte jako s těmi „iReportéry“ v televizi.

Odkud pramení Váš kladný vztah k redakční práci a českému jazyku?

Redakční práce je řemeslo, třeba jako zedničina. Radost člověku dělá, když má výsledek nějaký smysl. Zapotřebí je k tomu dobrý materiál, čistá hlava a trocha fortele. Ale přirozený jazyk, stejně jako každý projev života a nadto života myslícího, je sám o sobě zázrak už svou uspořádaností, svými vyjadřovacími schopnostmi, svou spoluúčastí na duševním bytí člověka atd. atd. Přitom zdravý člověk odmalička svou řeč vnímá stejně přirozeně jako třeba dýchání, učí se jí stejně přirozeně jako chůzi, a pokud si ji pěstuje a tříbí, tak spíš bezděčně, nebo i proti své vůli, třeba ve škole při memorování básní. Naštěstí je k tomu geneticky naprogramován, proto je asi nejdůležitější, aby měl co nejméně podnětů.

Já vyrůstal v prostředí podněty překypujícím, ať to byla rodina, škola, kostel, četba, kamarádi, místa, kde jsem pobýval, doba, v níž jsem žil... inu kdeco. Nebyl jsem nijak pilný ani cílevědomý, neměl jsem nijak vyhraněné zájmy. Ale co se češtiny týče, měl jsem vlastně vždycky štěstí, v rodině i ve škole. I při výběru vysoké školy: volil jsem češtinu na filosofické fakultě; a protože jsem už od gymnasia miloval svou budoucí choť a chtěl jí být nablízku, jako druhý obor jsem volil angličtinu, protože tu ona studovala také. A v té době (1965–1970) byla fakulta plná vynikajících odborníků.

Chtěl jsem jít po fakultě a vojně učit, měl jsem to dokonce vyjednané ve své bývalé střední škole. Ale přišla okupace, začala takzvaná normalizace a z mnoha plánů nezůstal kámen na kameni. Učit jsem pro politický škraloup nemohl, jen tak-tak že jsem směl dostudovat; ale zase jsem měl štěstí. Po krátké době vojny a práce nakladatelského redaktora jsem díky své mamince mohl nastoupit do oddělení tvorby Staročeského slovníku v Ústavu pro jazyk český.

Zde jsem strávil celý zbytek neblahé doby sedmdesátých a osmdesátých let mezi skvělými lidmi i odborníky, zaměstnán zajímavou a užitečnou prací, při níž jsem se nesmírně mnoho naučil. A člověk se učil takřikajíc „za pochodu“ – co nejdřív začal, nejprve pod dohledem zkušených spolupracovníků, do půl roku však už samostatně autorsky pracovat na slovníku. Například ve druhém roce svého pobytu ve slovníku, ještě jako elév, tedy cosi jako tovaryš, jsem zpracovával několik desítek abecedních hesel, z nichž nejnáročnější byla čeled slov odvozených ze slovesa obyknúti – shodou okolností z jednoho z těch hesel cituji v tomto čísle na jiném místě. Uvádím to k dokreslení toho, jaké štěstí jsem měl v době hlubokého neostalinismu – například zkoumat úryvky z Písma jiných ušlechtilých textů.

Když se po listopadu '89 začalo v akademických ústavech šetřit, pár let jsem dělal redaktora v kulturním a politickém měsíčníku Přítomnost, kde jsem také měl pravidelnou autorskou rubriku – popularizovat odborné poznatky pro širší veřejnost jsem se také naučil už ve slovníku. Od roku 1993 jsem dalších dvacet let učil budoucí učitele češtiny na pedagogických fakultách v Praze a Ústí nad Labem. Tam se mi potvrdila pravda, již jsem do té doby bral trochu jako nadsázku – nejvíc se člověk naučí, když sám musí učit.

Chystá se rekonstrukce našeho kostela (sborových prostor). Jak rekonstrukci vnímáte, je to podle Vás krok správným směrem, anebo by bylo lepší více uchovávat prostory v rámci nějaké piety vůči těm, kteří je stavěli?

K otázkám chystané rekonstrukce se vyslovuji na stránkách tohoto listu prakticky od chvíle, kdy jsem se stal jeho redaktorem, stejně jako na jednáních staršovstva či v rozhovorech se členy sboru, kterým to leželo na srdci. Nikdy jsem se netajil silně konzervativním přístupem k hodnocení a řešení tohoto problému a nikdy jsem svůj názor nezměnil – vkus přece člověk jen tak nemění. Ale při průzkumech a hlasováních větší část sboru rozhodla jinak a je nutné ta rozhodnutí respektovat a přinejmenším jejich realizaci neklást překážky. Chrám i sborové prostory jistě skýtají důležité služby a mnohým pomáhají prožívat hluboké chvíle; ale je to jen dílčí část existence sboru a o jeho životě rozhodují přece jen hlavně lidé spolu s účastí Boží.

Ostatně rekonstrukce už začala a její první krok – renovace lavic – přináší povzbudivé výsledky.

Ptala se Ester Kopecká

Noc kostelů 2019

Letošní Noc kostelů proběhla v pátek 24. června a v našem kostele začala v 17 hodin 30 minut. Program připravil náš pan farář a organizačně ji zastřešovali Viktorka Tenzerová a sborový bratr Richard Jenčo. V našem kostele opět panovala příjemná, pohodová atmosféra, tentokrát v komorním duchu. Od devíti hodin večer náš chrám rozezněla minimalistická hudba různých žánrů za tlumeného osvětlení a v pokojových kulisách. Hudební skupina Picha přinesla uvolněnou, poklidnou i přemýšlivou náladu a mladí muži nám hráli až přes půlnoc. Před jejími hudební produkcí nám sborový bratr promítl sedmidílný animovaný seriál studia Animation People Kouzelná zahrada. Fiktivní příběhy malého Ježíška, roztomilé, kouzelné a hřejivé. Nechyběla ani tradiční prohlídka našeho kostela s Terezou Klivanovou.

A samozřejmě nesmím zapomenout na evangelické koláče. Nebylo jich mnoho, ale přesto bylo z čeho vybírat. Svými výtečnými výtvary nás přišli podpořit mezi jinými i naši bratři Jirka a Pavel až z Jílového u Prahy. Návštěvníků nechodilo tolik, zato jsme se jim mohli podle jejich zájmu více věnovat. Jak říkám, přátelská komorní atmosféra, ve které jsem se cítila dobře, a i s letošním průběhem Noci kostelů jsem byla spokojená. Všem, kteří se na letošním průběhu akce jakkoli podíleli, patří velký dík. Už teď jsem zvědavá, co na nás čeká příští rok. Určitě se máme na co těšit. Přijďte nás zas podpořit svojí návštěvou! Je to rozkošné a milé.

Marcela Vydrželová

Novinky z rekonstrukce

Díky vašim příspěvkům máme již finančně pokrytu renovaci 18 lavic.

Zároveň jsme podali žádost o grant pro tento účel na naši městskou část.

Připravujeme projekt rekonstrukce topení v domě, kostele i prostorách pod kostelem užívaných studiem Animation People tak, abychom v topné sezoně 2020/2021 již topili z nového kotle a nových těles.

Proběhl mykologický průzkum krovu věže, kde je jeho část napadena zatím neznámým škůdcem.

Proběhlo jednání o akustickém řešení interiéru kostela tak, aby zde i nadále bylo přívětivé prostředí pro koncerty, ale zároveň aby se výrazně zlepšila vnímatelnost mluveného slova od stolu Páně či z kazatelny.

Aleš Kratochvíl

Omluva

Jak už zmiňujeme na jiném místě, v minulém čísle jsme v časové tísní nestihli vypravit korektury všech textů čísla pro sestru Masarovou, která je jinak pravidelně provádí. Takové věci jsou nepříjemné a stávat by se neměly. Když se přesto čas od času přihodí, zpravidla to je způsobeno souhrou nemilých nahodilostí, jimž v posledku nešlo zabránit.

Co ale je v tomto případě krajně nepříjemné, je to, že jedné věci se zabránit dalo: totiž neponechat v tiráži nešťastného čísla uvedeno jméno sestry Masarové jako korektorky čísla, což by grafik býval snadno zařídil – kdyby ovšem k tomu byl dostal instrukci. Nepříjemnost je o to mrzutější, že právě kvůli neúčasti sestry Masarové bylo v čísle ponecháno neopravených chyb opravdu dost a dost. Za toto opomenutí nesu odpovědnost jako hlavní redaktor já a sestře Masarové jsem se za to již omluvil. Dnes se jí kajícně omlouvám ještě jednou a stejně se zároveň omlouvám i čtenářům.

Jan Horálek

Oprava

15. března t. r. nás upozornil bratr Tomáš Voříšek na nepřesnost v minulé Alře a Omeze na str. 4, začátkem druhého odstavce. Předmětná věta zní následovně:

„Neplánovaně, avšak s o to větší vděčností jsme přijali zprávu, že do území,

které má projekt řešit, můžeme zahrnout i prostory v prvním patře bytového domu, které od roku 1978 obývala rodina Voříškových.“

K tomu bratr Voříšek uvádí:

„Byty v prvním patře sborové budovy jsme užívali od roku 2006. Tam jsme se přestěhovali z farářského bytu ve druhém patře, tím se uvolnil pro nového sborového faráře. Před námi, v prvním patře, bydlela sestra Svobodová a manželé Aksamitovi.“

Soukromě k tomu br. Voříšek vysvětlil:

„Většina lidí ze sboru nezná nebo nepamatuje nájemníky v bytové části domu. Až jsem se lekl, že by se mohla objevit myšlenka, že Voříškovi skoro čtyřicet roků zabírali dvě patra ve sborové budově.“

Za nepřesnost se samozřejmě omlouváme.

JH

Opět jedna židovská

Přišel Kohn za rabínem: „Rabi, malér! Mám syna, kluk chytřej, hlava otevřená, mohl být skoro rabín a on se nechal pokřtít!“

Rabi odpovídá: „Kohn, to říkaj ausgerechnet mně? Vždyť já taky mám syna, kluk chytřej, hlava otevřená, mohl být skoro rabín a taky se nechal pokřtít! To nemůžeme tak nechat, jdeme za vrchním rabínem!“

U vrchního rabína svému představenému povídají: „Rebe, poslouchaj nás, oba máme syny, hlavy otevřený, mohli být skoro rabíni a nechali se pokřtít!“

Na to vrchní rabín: „A to říkaj ausgerechnet mně? Vždyť já mám taky syna, kluk chytřej, hlava otevřená, už mohl být brzo vrchní rabín a on se mi nechal pokřtít!“

Oni zase: „No ale to tak nemůžou nechat!?“ Vrchní rabín říká: „Však jsem to taky nenechal! Šel jsem hned o radu k Hospodinu Všemohoucímu.“

– Oni na to celí dychtiví: „No a co jim Všemohoucí řekl?“ Vrchní rabín mávl rukou: „Jenom si tak povzdechnul: To povídaj mně?“

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5 - Smíchov

Telefon: 251 564 204 Web: smichov.evangelnet.cz E-mail: smichov@evangelnet.cz Bankovní spojení: 2300335514/2010

Rediguje redakční rada ve složení: Jan Horálek (vedoucí), Maroš Klačko, Ester Kopecká, Aleš Kratochvíl, Martin Pícek (grafika), Žofie Vobrová, Marcela Vydřelová. Jazyková korektura Libuše Masarová